

RA PO RT!

**ryze
avantgardní
pravidelná
občas
růpavá
tiskovina**

IV.

Pusa na čelo aneb Na cestě k sobě

Úvodník ■ Eliška Nagyová

Začátek týdne se nese ve znamení nečekaných změn i pozoruhodných událostí. Bohužel letos ze zdravotních důvodů nevede tradiční sbor Jiří Šlupka Svěrák, dále se místo představení *Simply Simplicius* odehrála disko-opera *Pudl a pudr aneb Fantastické počátky barokního divadla v Čechách*, k překvapení všech začala v redakci po třech dnech téct teplá voda, v noci bylo nezvykle chladno, přijelo další redaktorstvo a konečně jsem stihla pomazánku ve Vokýnku.

Při večerním zpívání navíc zazněly písně, které jsem ještě nikdy během žádného společného jamování neslyšela. Kytarový Honza zahrál cokoli od lidovek přes Plíhala až po ABBU a Britney Spears. S každým dalším tónem měl k sobě sborový hlouček blíž a blíž. Nejenom že jsme se k sobě fyzicky přibližovali, abychom slyšeli kytaru co nejlépe, ale navíc začalo být až očividné, že se cítíme v bezpečí.

Od odpoledního čtení Sufiana jsem přemýšlela, co je pro mě domov. Hledala jsem ve svých vzpomínkách to místočko, které by mohlo nést tohle až posvátné označení, a najednou jsem tam byla. Tady. S neznámými lidmi, kteří mi mě v procítěném zpěvu tak důvěrně připomínají. Srdečnost by se dala krájet. Zadarmo ji pak můžeme mazat na chleba jako pomazánku ve Vokýnku a darovat každému, komu hřejivé chvění chybí. Domov je pro mě pocit blízkosti, který se neváže na konkrétní místo, ale na lidi. Držím pohár, který přetéká. Všem bych vám nejraději dala (s vaším svolením) pusu na čelo.

Právě jsem se chtěla omluvit za silně emotivní ladění textu, patos a kýč, ale...

Možná se za tohle neomlouvá? Nevím. Kdyžtak za mnou přijďte s ostrou kritikou a na usmíření se můžeme obejmout.

Autorka cítí vděčnost.

PROGRAM – ÚTERÝ 2/7

9:00 Spořitelna

Přednáška Mgr. Veroniky Faktorové, Ph.D. o první moderní cestovatelce kolem světa Idě Pfeifferové

11:00 Šolcův statek

Dynamické křivky Jana Rýze – prohlídka tematizovaná abstrakcí pohybu zachyceném v trojrozměrných objektech

13:00 Farní zahrada

Seminář k úternímu scénickému čtení *O Západu*

14:00 Zahrada Šrámkova domu

Autorské čtení Alexeje Sevruka o velkých i malých dějinách Ukrajiny

15:00 ZMĚNA PROGRAMU: Farní zahrada

Scénické čtení – koncert – performance, tentokrát o Severu

16:00 Spořitelna

Beseda o podobách cestování

16:00 Městské divadlo

Dětské cestopisné objektové divadlo, připravilo Studio Damúza

17:00 Koupaliště

Pochod a (běhový) závod vedený Českým rájem

19:30 Zahrada Šrámkova domu

Koncert Fekete Seretlek trvající až do brzkých hodin ranních

21:30 Na schodech před kostelem (Speciální program)

Antropologický seminář – Hledání ztracené erekce ducha aneb ze starých Splavů *Krátké připomenutí dosud neobjasněné ztráty?*

Pořadem provází Josef Šlerka, účinkuje redaktorstvo Splavu a další

22:00 Šolcův statek

Poslech vesnického dramatu z pera Karla Klostermanna

JÍDELNÍČEK

Pizzerie Maštal

Snídaně (7:30–9:45):

Výživná mísa organického prachu, šterku a udusané hlíny

Oběd (11:30–14:30):

Květáková polévka

Kuřecí stehno, bramborová kaše

Koprová omáčka, vařené hovězí maso, houskový knedlík

Koprová omáčka s vajíčkem a bramborem

Večeře (17:00–20:00):

Slepičí vývar se zavárkou

Těstovinový salát s kuřecím masem

Asijská směs se sójovým masem, rýže

Vokýnko

Tvarohová pomazánka s cibulí a kmínem

Tvarohová buchta s povidly

Vole, teda vůle!

Imprese ■ Martina Klhůfková

Sobotka. Město poezie, šrámka a výkřiků (lingvistických). Na první pohled ospalé městečko, na druhý živoucí úschovna jazykového dadaismu, QR kódového pokroku i reklamní melancholie. Přednáškový cyklus nás včera spolu s průvodkyní Mgr. Lucií Jílkovou, Ph.D. zavedl do *Jazykové krajiny Sobotky nejen šrámkovy*. Přednáška připomněla, že nápis není jen text. Je to výkřik do prostoru reflektující mnohé sociologické jevy. Jeho ozvěna v Sobotce zní dost specificky, někdy i hluboce (dokud se nedozvíte etymologii daného textu), například záhadný dlaždičský básník zanechal ve městě vzkaz „VOLE“. Po letech to někdo konečně přečetl, zhrozil

se, a tak se z toho kouzlem úředního pohoršení stala – „VŮLE“. A všichni jsou teď o něco kulturnější.

Každý nápis má své pevně dané místo. Bez něj by nedával smysl. „Zavřeno“ na okně vyrabované trafiky působí jako historický záznam, zatímco latina na odpadkovém koši připomíná, že i odpad má duši. Dokonce i graffiti mají své místo – nebo spíš nemají (Sobotka proti nim aktivně bojuje). Díky jejich absenci má Sobotka tvář klidného malebného místa. Nápisy tu mluví česky, německy, polsky, rusky i dánsky (pozdrav popelnici). Čeština první? Většinou. Ale někdy se zmrzlina prostě prodává líp, když je abracadamia, tedy magicky makadamová (přeloženo z neznámého jazyka do češtiny).

Autorka sedí na lavičce a luští vyrytý text.

V ruce hůl a klobouk v týl

Raportáž ■ Matyáš Valkoun

Sedíme v první místnosti Šrámkova muzea, tedy alespoň do té doby, než přenecháme místo pár opozdílům. Dobré dopoledne nám přeje Jan Bílek s Olgou Bičišřovou. Pan Bílek otevírá tradiční exkurzi krátkým úvodem, tentokrát v motivech cesty. Paní Bičišřová navazuje a začíná vyprávět o Šrámkových cestách. A že jich bylo... Začínáme prvními krůčky, které Fráňa směřoval k sobotecké kašně, a pak už vyrazíme křížem krážem Českým rájem a dalšími kouty České republiky. Bez cíle tulákem, s cílem turistou.

Výklad paní Bičišřové byl proložen recitacemi Fráňových veršů, které se vázaly ke zmíněným místům. Naprosté nadšení, které jsme od přednášejících vnímali, rušila občasná zmatenost sdělovaných informací a časté úpění schodů. Po chvíli se výklad stal repetitivním a pozornost některých návštěvníků klesla. I tak jsme ale mezi diváky našli tváře, které se nepřestaly usmívat a lyrický přednes hltaly jako dítě krupicovou kaši. Mně samému při výkladu létaly myšlenky pryč – ale

vlastně zůstaly u tématu. Když někdo zmíní Sobotku, Plakánka, Trosky, Vyskeř, Mužský... hned se vidím, jak jdu krajinou. Znam to tu a vím, kudy se na rozcestí vydat, kam odbočit na hezkou vyhlídku a kde je ta skála s dírou, kam jsme jako malí házeli šišky.

Po čtyřiceti minutách se přesouváme o dveře dál. Paní Bičišťová na nic nečeká a začíná komentovanou prohlídku po výstavce v prostorách Šrámkova muzea. Snažíme se poslouchat alespoň v rámu dveří zaplněné místnosti. Parkety, pravděpodobně ještě původní, však výklad pohlcují. Na závěr naše průvodkyně ukazuje Šrámkův klobouk a dojemně povídá o svém vztahu k Fráňovi a Sobotce. Skříň se zavírá, zaznívá potlesk a program končí.

Autora textu navštívil duch Fráni Šrámka.

Provaz, který drží

Imprese ■ Bára Fiedlerová

Sedíme v kruhu – což může znít jako metafora otevřenosti, jenže realita se tváří méně školometsky: kruh prostě znamená, že když někdo mluví, nemáte kam uhnout pohledem. A že když jste den předtím napsali poměrně ostrou recenzi, připadáte si jako akrobat balancující na příliš úzkém laně.

Byla kdysi spojená s češtinou pupeční šňůrou, pevnou a živou. Dyť víte, co myslím, bavíme se přeci o jazyku. Dnes z ní zbylo scvrklé cosi, placenta už byla vyndána a zahozena a záznam v rodném listě přeškrtnut.

Kdo by měl ale tyhle dvě dávné příbuzné znovu přivést ke stolu? A čím je to vlastně vina, že si už nemají co říct?

Mluvení přesto bylo mnoho. Provaz. Povraz. Pzavor? Včera se mihnul scénou, dneska je všude. V hovoru, ve větách, co se omotávají kolem pointy, dotknou se jí někdy? Ale ano, to víte, že dotknou. Praští do ní až to zaduní, odrazí ji na druhou stranu hřiště, kde ji herci splašeně chytají. A přestože většina gólů skončila v jejich bráně, obránci byli dobří. Příště bych si na ně klidně vsadila.

Autorka lituje tvůrce pro jejich prokletí sekačkou na trávu.

Raná

Reflexe ■ Magdaléna Kvasničková

Na zahradu mě usazuje tíha paprsků, jejichž síla stále neustává. Vzduch je ušmudlaný, toužebně čeká na pokropení. Odložila jsem sklenici sladkých povidel na trávu, těším se, že mohu chvíli mlčet. Dnešní autorské čtení zastane Lenka Chýle, s jejíž knihou *Raná/Deník pastýřky*, ztělesňující poezii a deníkový zápis současně, jsem se setkala už před festivalem. Tehdy jsem si brala do ruky spíše básnickou sbírku – sledovala jsem práci s verši, prozkoumávala jsem kulturní paměť a bukolickou podobu, kterou vnáší do textů motiv ovce, pozorovala jsem, v jaké soudržnosti je rytmus promlouvající s rytmem stáda a rytmem mým vlastním.

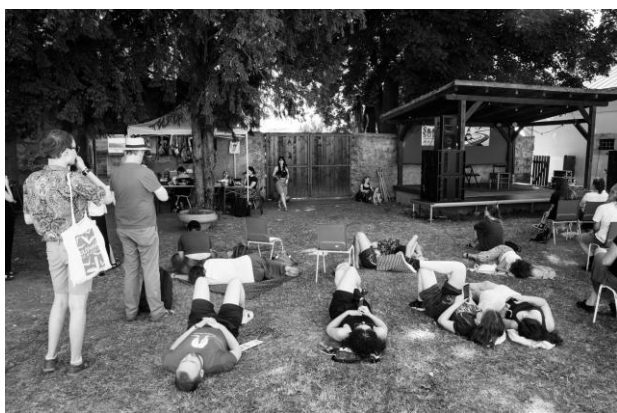
Dnes přede mnou sedí autorka a zintenzivňuje druhou polohu knihy, polohu deníkovou – vnáší hlas (zmenšuje odstup) a propůjčuje textům tělo. Tehdy byla ovce slovem, dnes je zvířetem. A to možná až příliš. Rozhovor i dotazy publika nasvědčovaly velký zájem o autentickou zkušenost autorky, a tak se texty trochu pozapomněly stranou ve jménu propagace pastevectví.

Deníková podoba sbírky mi klade otázky – kdo, ke komu a proč promlouvá? Kde je hranice nitra a veřejného obsahu? Přihlížím něčemu, co mi nepřísluší? Pak si ale zkouším půjčit zrak, který je mi nabídnut a odebíráám se do pastvin.

Pohybem po obzoru se ztotožňuji s místem – „šepot trav začíná být v rodném jazyce“, setkávám se s procesní smrtí. Se smrtí, se kterou se zachází denně a oddělují mě od ní jen rukavice, jimiž vymezují své hranice. Z dotyku s umírajícím se rodí sexualita, tvoří se tělesné prožitky. Ale nejspíš nesprávně rozpoznávám jejich intimitu, jako by intimní nemohlo být to, k čemu je použito příliš společných

slov. Více ji nacházím v nevysloveném, v tom, co se letmo a úzkostně dotýká okrajů. Kde je ta skulina? Zakrouťím lehce hlavou, srovnám stažené obočí. Zapomněla jsem – vždyť ty oči nejsou mé, vracím je autorce, poslouchám deník, ten chce především zaznamenat soukromé. A já si domýšlivě přeji účast?

„Autorka bla bla doplním, už nemůžu.“

Hod' do toho koblihu

Raportáž ■ Faruk Cetinkaya

Nesmrtelný Jirotka by zajisté požehnal novému rádiovému zpracování ikonického *Saturnina*, sluhy nad sluhy, geniálního loutkaře ve službách jejího veličenstva, Jiřího Oulického. Jak šarm samotného posluhovače, tak srdečná rozpačitost jeho pána jsou věrně a kompetentně zachovány, přičemž perfektně zapadají mezi všechny ostatní ikonické postavy této humoresky. Škoda jen, že místy zvuková stránka navodila nepatřičnou atmosféru daného dějového dění (copak se Saturnin chystal zavraždit tetu Kateřinu?!). Navzdory však těmto občasným novodobějším „dotahům“, zachovala adaptace ten magický dojem jirotkovského modernismu – toho kulturního ducha doby, charakterizovaného posedáváním v Pražských kavárnách a procházením se v parku s vycházkovou holí v ruce.

Autor si představoval, jak bombarduje ostatní posluchače koblihami.

Pouť za zmizelým L

Imprese ■ Marek Sechter, Valentina Kučerová

Dnešní cesta započala hledáním sálu besedy *Zbožného putování*. Logikou moderního poutníka jsme předpokládali budovu Spořitelny poblíž bankomatu – chyba. Milá paní zákusková nás nasměrovala na cestu, my ovšem (jako správní bloudníci) špatně odbočili a skončili u pošty. Marné hledání ukončilo až poznávací znamení, které paní zákusková slíbila: nápis **SÁ**, kde chybějící **L** signalizovalo správné místo. Jsme uvnitř.

Půlkruhové uspořádání sálu přirozeně směřuje vizuální a poslechovou pozornost účastníků k centru – přednášející, paní doktorce Holubové. Rozcestník před námi ukázal, že pouť je odpradáвна zbožné putování k výraznému místu. Pouť si zkrátka prošla lecčím, od svých počátků přes středověk a proměnou charakteru z válečné, morové, kultovní, prosebné, zaslíbené, votivní až k současné alternativní podobě kyber rázu a cyklopoutí. Veleslávy se těšila především v baroku, a naopak ustoupila osvícenským cestám rozumu.

Závěrem jsme uskutečnili improvizovanou pseudoreportáž s Lenkou Chýle, básnířkou, učitelkou, „nejhorší pastýřkou na světě“ a zároveň jednou z vystupujících v rámci letošního festivalu. Příhodně tématu, v nepohodlných botách, podnikla část svatojakubské pouti, o které byla rovněž zmínka. Otázka nečekaně zněla: „Jak se Vám to líbilo?“ Stručná odpověď: „Čekala jsem trošku něco jiného, ale líbil se mi široký záběr a kulturní přesah tématu s aktualizovanými postřehy.“

Vsuvka: koncentraci rozvířily efekty kmitajících vějířů.

Autoři napočítali šest podřimujících poutníků a jeden rucervoucí potlesk.

Paní Žáčková

Raportáž ■ Eliška Rybová

Včera dopoledne jsem zjistila, že jsem si popletla dny a odpolední pořad o Jiřím Žáčkovi jsem přidělila redaktorkám, které ještě ani nepřijely. Blbý, co? No nic, s vážností a odvahou hodnou superhrdinů jsem se rozhodla situaci zachránit a raportáž napsat sama. To jsem ještě netušila, že o spisovateli napíšu jen něco pramálo, protože se vedle mě spawne mnohem zajímavější a kontroverznější osoba.

Program se chýlil k začátku, když jsme s Martinou Klhůfkovou končily diskusi o mé děravé pomatené hlavě. Paní vedle nás, kterou jsem čistě pro účely této raportáže a čistě z důvodů v ní uvedených pojmenovala jako Žáčkovou, se otočila naším směrem a bez zaváhání nebo průtahů nás brutálně vypštila. Dobrá, nikdo nemluví, nebudeme ani my.

A tak jsme tak mlčely. Mlčely jsme a snažily se poslouchat, co se děje na zápraží Šolcova statku. A paní vedle nás... taky chvíli mlčela. Dohromady to vydržela celých deset minut, v podstatě až do chvíle, dokud nepřišla na scénu úvodní (rádoby) vtipná Žáčkova báseň (omlouvám se, nejsem Žáčkova fanyнка, ani občasný čtenář). V okamžik, kdy čtoucí Jiří Hlobil přes všude létající papíry docestoval k první výzvě k pousmání, paní Žáčková se nejen nahlas rozesmála, ale se směsicí obdivu a znechucení pronesla nadneseně „ježiši“. Takových ježiši ještě bylo!

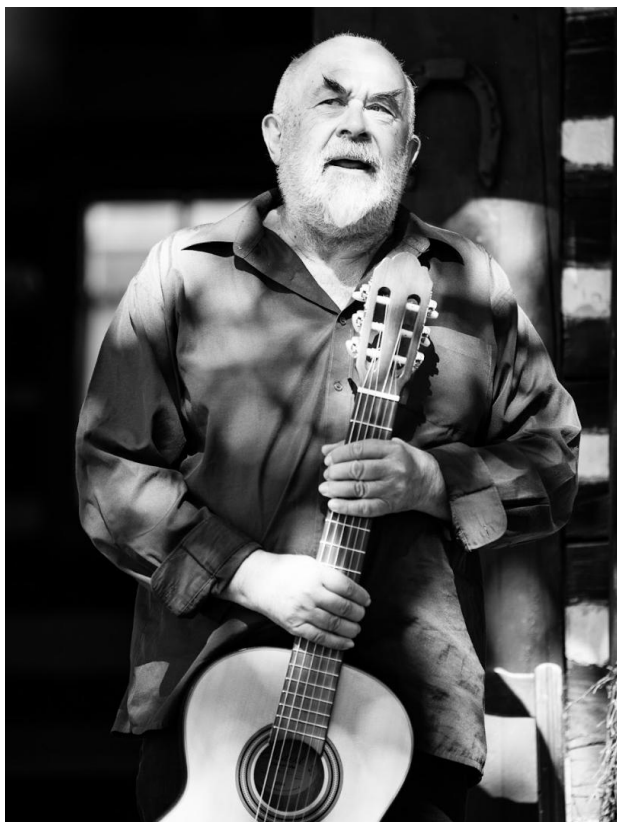
Básnění pokračovalo a nálada a projevy paní Žáčkové se čím dál tím více zvrhávaly. Kromě výše zmíněného se začalo objevovat také procítěné „proboha“ doprovázené ne zrovna tichým smíchem nebo rozesmátými povzdechy. Při každém takovém zasmání se také vehementně rozhlížela kolem, zda s ní někdo tuto nehorázně vtipnou chvíli sdílí a když se nesetkala s příznivými tvářemi ani jemným ohlédnutím, povzdychla si znovu a mlaskla.

Když jsem si myslela, že už to nevydržím a oplatím paní její úvodní vypštění, stalo se něco, co nemohl nikdo očekávat. Hlobil zrovínka zarecitoval typický žáčkovský verš:

*„Deset let ti vopakuju
to co dnes
Že ti nejlíp sluší
nahore i dole
bez“*

V tom se vedle mě ozvalo „...bez, takhle chodím pořád“. Přibližně sedmdesátiletou paní nesoudím. Pokud je to pohodlné, je to pohodlné. Já, ačkoliv Žáčkovi neholduju, bych si ale přece jen raději poslechla naplánovaný program než okénko do života této mé dočasné sousedky.

Autorku během pořadu štípl ovád do ramene. Hajzl.

Hele na

Imprese (se špetkou reportáže a recenze) ■ Axel
Doubravů, Matyáš Valkoun

Improvizace začíná ještě před samotným začátkem divadla. Problémy se vstupenkami zapříčinily chaos u vchodu, hledání míst a přesouvání. Po chvíli napětí, zda si každý sedne, se kompletně naplněný sál utiňuje, dveře se zavírají a světla zhasínají.

Loutky, hromada klobouků, štafle, židle, lavice, mikrofony, klávesy... a co bude teď? Pódium hraje

barvami, náladu nám navozuje na místě tvořený zvukový podkres, v záři reflektorů se objevují tváře herců a s nimi i změť vokálních projevů pomalu nabírajících podobu. Smích se z publika ozývá už od samého začátku i přes absenci humorných podnětů, po chvíli se však scéna rozjíždí a my se k pozitivním ohlasům přidáváme.

Vyleze maminka pro jahody *slad'ošky* po štaflích až ke stropu, a nebo se společně s dcerou zřítí a dokutálí do první řady? Napjatě a se smíchem pozorujeme, jak pánové elegantně zachraňují neplánovaně riskantní akrobatické číslo. Obdivujeme jejich odvahu, sílu a balanc. Protože lézt po sobě ve zpomaleném záběru dá fakt práci. Děj stále gradoval, až dokonce přetekl do publika a doplul na konec sálu. Mezitím, co se vyostřuje rozprava mezi matkou a dcerou, diváci se záchvatem smíchu uhýbají přelézajcímu herci, a ti statečnější ho chytají a poskytují oporu.

Kluci, co spolu chodí se v propocených košilích několikrát klaní a sklízejí zasloužený potlesk.

Návštěvníci si před divadlem hned sdělují dojmy, mimo jiné slyšíme: „Byli roztomilí.“ S úsměvem se vzdalujeme a přikyvujeme.

Autoři textu navštívili své první improvizální divadlo.

Hra

Recenze ■ Marek Sechter, Valentina Kučerová

Dusivý trojúhelník nevěry, viny a výčitek, z nichž není úniku. Stíny minulosti v řeči, kterou nikdo neslyší – až na stíny. Slyšíme je my? Je? Sami sebe? Co je pravda? Kdo lže – a záleží na tom? Bezmoc, mizérie a neschopnost sdílet. Triumf inscenace.

Byť se místy napětí vytrácelo na úkor přechodů dějství, herci zacházeli s fonetickou expresí velmi působivě a i prosté vulgarismy měnili v rytmus. Slovní entropie zacyklených monologů reflektovala chaos mezilidských lží, kterým se snaží dát řád sebeklam.

Herci stojící za hroby, duše – nikoli vyhaslé, nýbrž stále živé, plné chtíče, zášti, melancholie, svírané vinou a toužící po pomstě a zvratu trajektorií svých cest.

Mezilidská řeč je explicitní, říkáme, co si myslíme, co chceme slyšet. Ta niterní však zůstává implicitní – skrze to, co neříkáme nahlas, se přesvědčujeme, lžeme druhým, ale nejprve sami sobě.

Autoři si nalhávali, že článek odevzdají do půlnoci.

Cizoložníci, nikdy se nepřiznávejte

Koláž ■ Sofie Hanounová

Ať je tma všude, pak je líp, nějakou chvíli

Vzdej se té kurvy! Páchne děvkou

Chuděra malá

Nosila v kabelce břitvu

Vzdej se mě!

Běž pryč!

Hlava v klíně

Čím větší tma, tím je hůř

Zvláštní.

Hlava v klíně

Když zhasínáš, zhasínám i já

A ty mě možná lituješ

Ukousnout si jazyk a spolknout ho

Chuděra malá

Dej mi pokoj, ano?

Zabořil mi hlavu do klína a začal brečet

Nemám žaludek na to, abych dojídala něco po ní.

Všetchno je pryč, ale nikdy nebylo nic

Bez ní nemůžu žít

Bez ní nemůžu žít

Proč odcházíš?

Na co si vůbec můžeš stěžovat?

Zanedbávám tě snad?

Je mi jich líto

Nikdy nebylo nic, ale všechno je pryč

Je mě aspoň vůbec vidět?

Společnost mrtvých básníků s Danielou Hodrovou

Raportáž Eliška Nagyová

Necelé dva měsíce po loňské Sobotce zemřela literární teoretička a spisovatelka Daniela Hodrová, které patřilo úterní nokturno. V jedenáct večer se na posledním programu velmi nabitého dne sešlo dobrých 40 lidí, co se napěchovalx na lavičky v městském parku. Průvodce rozjímáním Ondřej Vinš, vybral úryvky z autorčiných prozaických knih *Komedie*, *Město vidím...* a *Co přichází aneb Cesta na Kouzelný vrch*. Knížky postupně kolovaly z ruky do ruky společně s baterkou a každý hlas propůjčoval jednotlivým pasážím osobitou interpretaci. Stejný text, jednou zasněně, podruhé rozhodně, jindy

dyšně, ostře, zkušeně, ... Kolik významů má slovo napsané a slovo vyslovené?

Druhá část večera, nebo spíše noci, se odehrávala v prostorách bludiště Parmiggianiho skulptury. V jejím středu osvětlovaly svíčky posazenou loutku a vylepené úryvky spisovatelčiných textů. Na vyzvání jsme po jednom vstupovalx do nitra skulptury a po přečtení nových úryvků jsme tužkou psalx na velký přilepený papír zvenku bludiště jedno až tři slova, která nám zůstala v paměti. Vzpomínka, pomíjivost, mraveniště, šikmé oči Tibešana, tričko... I tato část ukázala, jak i přes sdílenou textovou oporu nečteme a nevnímáme tentýž obsah stejně.

Hlasité čtení v kruhu lidí a tiché čtení v centru labyrintu. Padaly hvězdy a kolem skulptury vytrvale obcházela pohublá kočka. Kolikrát a kolika způsoby žije Daniela Hodrová ve svém čtenářstvu?

Autorka nezná odpověď na žádnou otázku.

Where did I come from?

Rubrika *Na cestě* ■ Marc Welbourn

Me. I. What am I? Where did I come from? How did I get here and why? Possibly the most potent, surreal, horrendously scary, yet awe-inspiringly beautiful questions that can ever be asked. We all ask them. Self-realisation is seen even in the primitive cave paintings strewn over the world from the dawn of our kind. Even certain animals are proven to recognise themselves in the mirror. They are amongst the first developed thoughts to cross a child's mind; usually presenting themselves along the lines of: "Daddy" or "Mummy, where do babies come from?" "How was I made?". "How were you made?", they will answer. The parents will then stare at each other. It's a question that they had known was coming for quite some time. After all, they once asked it themselves. Of course, they still ask it occasionally to this day, albeit with a relatively more "informed" mind. Nevertheless, they will look at

each other and eventually make a decision to either tell the child that they “were made when some magical sugar was sprinkled on Mummy’s tummy”, or something similarly whimsical, “You were delivered to us by a stalk”. Should the child happen to be born into a religious background, “You were a gift from God”. Perhaps, depending on the maturity of the child, the parents may choose to tell them the biological truth of the matter; but rarely does the answer delve deeper than the aforementioned, or rely on anything more than a lifelong unquestioned faith. For the meantime, any of the above will most likely satisfy the child’s hunger for knowledge and they will flutter off to continue playing and discovering the world around them. That is not to say that I condone whimsical tales in place of truth under the right circumstances.

But what is the truth? “Where did I come from?”; why *this* question? It seems that humans are instilled with an innate hunger for the answer. And not only humans - Many creatures from the animal kingdom can be seen clearly mourning their dead. We also find that the neanderthals (our often, conveniently forgotten ancestors) buried their dead: Meaning that the concept of a finite life is not limited to only homo sapiens. Some humans spend their whole lives suffering for the answer (the story of the Buddha is a whole essay of its own), whilst some seem completely satisfied to live-out their entire lives without even the slightest hint of this question resurging or developing; they are not interested it seems. Or perhaps, more likely, scared-to-death of the answer. Some will blindly accept the faith-based version of “the answer”; some will travel to find their spiritual side, whilst others will think about it so deeply, that they develop what is known in the medical and spiritual worlds as, “death anxiety” - a fear of returning to “the nothingness”, or “the void”, so big, that it engulfs their entire lives and incapacitates them from being able to function normally - more than anxiety; almost like a form of, pre-PTSD, which is possibly why religion is so attractive and potentially comforting.

Well now, we could just as easily point out that, blind faith in a monarchical creator could be tarred with the same brush; only they are more organised about the whole affair. Some will turn up in their masses to church or synagogue or mosque. They will read their one book over and over again, until they know it inside and outside, upsides and downsides, left wings and right wings. They can tell you who said what to whom two thousand years ago and quote every

“Word of God”, but they still cannot tell you a single thing about the reality of reality or provide you with an infallible answer which does not contain more holes than a block of Swiss cheese that has been used for target practice; or raise more questions than the original question - “Where did I come from?”.

Some atheist, theoretical scientists can be just as perplexing to me. They believe in science, and nothing but pure theoretical science. They take the word of science as “gospel”; and why shouldn’t they? After all, when one switches on the television to watch a documentary on “The Big Bang Theory” they find the documentary is presented with the same amount of authority and “truth” as they would receive were they to attend a sermon, when in reality, they are merely being presented with the latest revision of the scientific “theory of everything” by scientists. However, I believe it was the great Carl Sagan who said something like, “If, indeed there is no God, then it is still a beautiful thing, as we are the Universe itself asking the question: What am I?”. We could even quote the great Arthur C. Clarke (although he was talking about life on other planets) - “Two possibilities exist: either we are alone in the Universe, or we are not. Both equally as terrifying”

Indeed, finding the answer is an insurmountable journey. And, as we already know, it is not a contemporary journey. In the oldest cuneiform texts dated around 2100 BCE, we read “*The Epic of Gilgamesh*” - The story of a man; half human, half God and his quest for immortality and the meaning of life. It is such an important question that, as soon as humans could write, they wrote an epic poem about it.

In the humble opinion of this writer: In my forty years living and learning in this reality, I have but one conclusion - Whether this world was created intelligently, by pure chance, or perhaps by a method which we have not yet thought of, I believe that there

are certain things which us mere humans are either unable to or not permitted to know. So why not be like that child – Be good to each other and do not concern yourself with where you came from or where you may ultimately go. Concentrate on the here and now; where you are going in the immediate. Flutter about your beautiful life. And, at the risk of sounding pretentious; live the life you love, and love the life you live.

The author wrote this text under the influence of life.

Máte mou fotku? A mohla bych ji vidět?

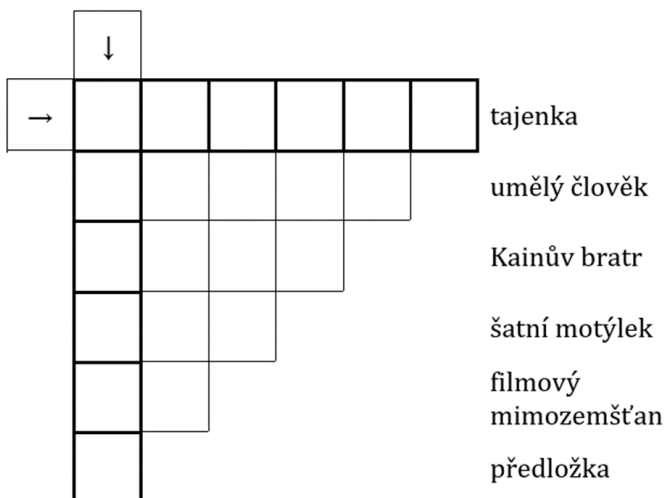
Předžalobní výzva Redakce *Raport!u*

Prosím nejmenovaného chlapce, přibližně ve věku osmnácti let, který si spolu se svými kamarády mě ve včerejších pozdně odpoledních hodinách vyfotil, jak postávám u registračního stánku po tom, co jsem si kvůli horku a odřeninám ze sezení u korektur a sazeb sundala podprsenku, aby fotku vymazal (i pokud si ji vytvořil pro osobní účely). Omluvu nepožaduji. Pouze možná zamyšlení se nad vlastními rozhodnutími. Pokřikování typu „to jsou kozy“ a focení bez konsentu na Sobotku nepatří. Prsa ano.

Fráňa luští

Dětská rubrika Matyáš Valkoun, Axel Doubravů

Zvídavý Fráňa našel v mamčině nočním stolku křížovky. Asi si je luští před spaním, pomyslel si. Tyhle dvě zůstaly nevyplněné. Podle nápovědy doplň do řádků slova a odkryješ tajenku.

Frazeologické okénko

Na cestě nejdál dojdeš.
 Cesta nepadá daleko od chodce.
 Kdo pozdě chodí, přijde pozdě.
 Jít, či nejít?
 Lež má dlouhou cestu.
 Kdo chce kam, jde tam.

Inspirační citát pro dnešní den

Život je jako pruhovaný tričko. Jednou jsi v bílém pruhu, pak zas v černém...

zdroj: uživatel 74paja, 12. 8. 2012 23:26 SEČ, emimino.cz

Předpověď počasí na středu

Dopoledne pravděpodobně nebude, odpoledne bude, ale nebude nic moc. Večery jsou chladné. Vzhledem k faktu, že jsme se včera ocitli blíže roku 2050 než roku 2000, lze očekávat šílené změny klimatu. Počasí se tedy nedá nijak předpovědět.

Zpráva od Vokýnka

Vokýnko je jako bazén. Ženská obsluha závodně plave, mužská se topí (napsáno se souhlasem ženského osazenstva Vokýnka).

Redakce upozorňuje

Upozornění 📢 Redakce Raport!u

Hledá se párek. Naposledy byl viděn v okolí kostela. Pravděpodobně spadl na zem.

Redakce oznamuje

Oznamujeme, že jsme o večerním kytarovém hraní přebásnili „cinkot tamburin“ na „cinkot kapradin“, zdá se nám to nápaditější. Mění se také název písně, od teď Ve stínu kapra.

Střípky z redakce

„Není nutno, není nutno, A, B, C, D, bylo veselooo...“

RYZE AVANTGARDNÍ PRAVIDELNÁ OBČAS RÝPAVÁ TISKOVINA!

Redakce: Sofie Hanounová, Martina Klhůfková, Eliška Rybová, Eliška Nagyová, Bára Fiedlerová, Valentina Kučerová, Anna Košťálová, Markéta Pospíšilíková, Magdaléna Kvasničková, Axel Doubravů, Matyáš Valkoun, Marek Sechter, Faruk Cetinkaya.
 Všechny fotografie tohoto obšťastníku s láskou fotografuje
 © Jan Prokopius.

Vychází v Sobotce během 69. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka.
 Cena 20 Kč.

Vydává spolek SPLAV!,
 U Studánky 5, 170 00 Praha 7,
 IČ 26674122. MK ČR E 15812

Časopis *Raport!* vychází za finanční podpory Státního fondu kultury.
raport.redakce@gmail.com

CC BY-NC-ND 4.0